

Kocsis András, a Balló-díj nyertese beszél sikeréről és terveiről

Egyelőre nagyon örül, azután házat vesz

— Az Est tudóstíjótól —

Most hozták meg a döntést az 1939. évi legmagasabb képzőművészeti díj sorsáról, az 5000 pengős Balló Ede-díjról. A bíráló-bizottság egyhangú jelölése és a kultusz-miniszter döntése alapján 1939. évre Kocsis András rákospalotai szobrászművész kapta a díjat. A pályázat kiírása értelmében egy fiatal festő- vagy szobrászművésznek egy évre lehetőséget kíván a díj nyújtani arra, hogy gond nélkül dolgozhasson. A díj odaítélésénél nem egy pályamunkát vesznek figyelembe, hanem a fiatal művész egész munkásságát.

Felkerestük Kocsis András szobrászművészt.

A rákospalotai Batthyány-utca 47. számú műteremlakásban lakik feleségével. A csendes villanegyedben meghittten és barátságosan állnak egymás mellett a műteremvillák. A szobrászművész műterme közvetlenül Thurmayer festőművész műterme mellett van.

Éppen munka közben találtuk a művészt. A műteremben féligkész szobrok, tanulmányfejek sorakoznak a fal mellett köröskörül faállványon. Kocsis András lelkes szorgalommal dolgozik, alig lehet kizökkenteni az alkotás lázából.

— Mit érzett — kérdeztük — mikor értesítették az 5000 pengős díj elnyeréséről?

— Szinte percekig nem tudtam magamhoz térni. Nem kizárólag az 5000 pengő volt az oka kimondhatatlan örömömnök, hanem azt az örömet éreztem, amit minden művész érez, ha méltányolják alkotásait.

— Beszéljen valamit magáról.

— 1905-ben születtem Kolozsvárott. Sok-sok küzdelem után jutottam csak el addig, hogy egyáltalán művészeti tanulmányokat folytathassak. Ez újabb küzdelmet jelentett, mert a tanulás mellett létem fentartásáról is kellett gondoskodni. Először az ujbpesti faipari szakiskolába jártam, majd az Iparművészeti iskolára kerültem. Az első öröm akkor ért, amikor az Iparművészeti iskola elvégzése után felvettek a Képzőművészeti Főiskolára. Pásztor Jánosnál és Kisfaludy-Stróbl Zsigmondnál folytattam a tanulmányomat. Ezeket a tanulmányokat azonban szintén csak megszakításokkal tudtam elvégezni.

— Mikor szerepelt kiállításokon először?

— 1926 óta. Műveimből többet vett meg az állam, a Szépművészeti Múzeum és Budapest székesfőváros. Ez évben ez már a második kitüntetésem. A Magyar Képzőművészek Egyesülete tüntette ki bronzéremmel »Apai szeretet« című szobromat.

— Mely szobraival nyerte el az 5000 pengős nagydíjat?

— Hét darab szobromat küldtem be: a Halászok és a Magyar fájdalom című szobromat, amelyet Ujbpesten állított fel a város, a Vető asszony és az Ivó nő című szobromat, melyet a Szépművészeti Múzeum vett meg, továbbá az előbb említett és díjjal kitüntetett Apai szeretet című szobromat és két tanulmányfejemet.

— Mik a terveid?

— Még magam sem tudom, egyelőre nagyon örülök. Azt hiszem, telket vagy

kis házat veszek magamnak. Azután szeretnék külföldi utakat is tenni, hogy fejleszthessem tudásomat. A tanulmányutakhoz sok pénz kell... És én nekem még soha nem volt ilyen sok pénzem.

Dicsekedve, örömtől ragyogó szemmel mutatja a most készülő szobrát, a »Víz-hordó asszony«-t.

KOCSIS ANDRÁS MŰTERMÉBEN

— A két nap szinte karakterében változtatta meg ezt a készülő szobromat. A kívülről jövő hatás szinte pillanatok alatt fel tudja borítani a szobrász elgondolásait. Most is ez történik. Szeretnék még valamit megjegyezni. Szeretném és kívánom minden művésztársamnak, hogy minél előbb érezzék azt az örömet és boldogságot, amelyet ennek a díjnak az elnyerése kiváltott belőlem.

Jeszenszky Gábor